

מצוה רה הזהיר הנזיר מאכול חרצנים. והוא אמרו מחרצנים וגו'. ואם אכל כזית מהם לוקה. (שם, שם):

מצוה רו הזהיר הנזיר שלא יאכל קליפת הענבים. והוא אמרו ועד זג וגו' ואם אכל מהם כזית לוקה. והראיה על היות אלו חמשה מינין רוצה לומר יין וענבים וצמוקים וחרצנים וזג כל אחד מהן מצוה בפני עצמה, היותו לוקה על כל אחד ואחד מהם מלקות. ולשון המשנה (נזיר ל"ד): וחייב על היין בפני עצמו ועל הענבים בפני עצמן וחרצן בפני עצמו והזגין בפני עצמן. ובבאור אמרו בגמרא נזירות (דף ל"ח): אכל ענבים לחים ויבשים חרצנים וזגים וסחט אשכול של ענבים ושתה לוקה חמש. וכשחשבו בו שיתקיים דבר התנא תנא ושייר ושיתחייב מפני שהוא נזיר יותר מחמש מלקיות ואמרו והא שייר לאו דלא יחל ולא אמרו והא שייר חומץ כי לא יתחייב על היין והחומץ שתים, שהחומץ אמנם נאסר כי שרש איסורו לא יסתלק ממנו בהפסדו. וממה שראוי שתדעו שאיסורי נזיר אלו כלם מצטרפין לכזית ולוקה על כזית מכלן. (שם)

מצוה רח הזהיר הנזיר מלהכנס באהל המת. והוא אמרו על נפש מת לא יבא. ובבאור אמרו בגמרא (נזיר מ"ב) מקרא מלא דבר הכתוב לא יטמא כשהוא אומר לא יבא להזהיר על הטומאה ועל הביאה. ושם אמרו שכשנכנס באהל המת אחר שנטמא אינו לוקה אלא אחת ושהוא כשקרה לו טומאה וביאה כאחת חייב שתים כגון שנכנס על חולה בבית וישב שם עד שמת אותו האיש שנמצא שנטמא ובא באהל המת כאחת אבל כשנכנס לאהל המת כבר קדמה הטומאה לביאה כמו שהתבאר שם לפי השרשים שנתאמת באהליות. (שם, שם):

מצוה רז הזהיר הנזיר מלהטמא למת. והוא אמרו לאביו ולאמו לא יטמא, וכשנטמא בין בטומאה שמגלח עליה בין שאינו מגלח עליה לוקה. (נשא את ראש, הפלאה הלכות נזירות פרק א'):